แพรวสำนักพิมพ์

เวลาอาทิตย์ตก
落日

มินะโตะ คะนะเอะ
เขียน

หนึ่งฤทัย ปราดเปรียว
แปล

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ สำ คั ญ

อยู่ที่นั่นแล้วสบายใจมาก
เราจะนอนเล่นกันบนพื้นปูเสื่อทาทามิ
อ่านการ์ตูน เล่นเกม คุยเล่นกันเรื่อยเปื่อย
กางห่อขนมไว้บนโต๊ะตัวเตี้ย
แล้วเอื้อมมือหยิบทั้งที่นอนแผ่บนพื้นให้มันฝรั่งร่วงใส่หน้าเอยอะไรเอย
เรื่องไหนทำที่บ้านแล้วโดนดุ
เราสามารถทำได้ที่นั่นพร้อมเสียงหัวเราะ
– มินะโตะ คะนะเอะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ยามอาทิตย์ตก คุณนึกถึงอะไร

อาทิตย์ตก สำหรับใครหลาย ๆ คนย่อมให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป บ้างให้ความรู้สึกถึงใครบางคน บ้างชวนให้นึกถึงเรื่องราวในอดีต และอีกหลาย ๆ ความรู้สึกตามประสบการณ์ของแต่ละคน

หนังสือเล่มนี้เล่าถึงเรื่องราวของคนสองคน หนึ่งผู้กำกับที่กำลังโด่งดัง และอีกหนึ่งคนเขียนบทภาพยนตร์ที่เพิ่งเริ่มต้นงานเขียน คาโอริและมะฮิโระต่างตีความหมายของอาทิตย์ตกที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองมีอดีตที่ตัวเองต้องการตามหา เพื่อต่อจิ๊กซอว์ความทรงจำที่ขาดหายไป

เรื่องราวในเล่มจะเผยถึงความสว่างไสวและความดำมืดในใจคนที่ถูกซุกซ่อนไว้ ตัวละครแต่ละตัว รวมถึงความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง ล้วนถูกมินะโตะผูกปมไว้เป็นอย่างดี

คุณเคยรู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างในอดีตหายไปหรือเปล่า

เคยรู้สึกว่าเรื่องราวในอดีตบางอย่างยังไม่ถูกปลดล็อกบ้างไหม

หนึ่งผู้กำกับ หนึ่งคนเขียนบท และหนึ่งฆาตกรที่ถูกตัดสินโทษประหาร

ความลับที่ถูกซ่อนไว้ในอดีตเป็นจิ๊กซอว์ชิ้นสำคัญที่กำลังหวนคืนมา

หลังจากคุณอ่านนิยายเรื่องนี้แล้ว เมื่อยามอาทิตย์ตกดิน ความรู้สึกของคุณจะเปลี่ยนไปตลอดกาล

แพรวสำนักพิมพ์

Episode 1

ทดลองอ่าน

*ฉันนึก*ภาพมือขาว ๆ มือนั้นออก ไม่อาจลืมความอบอุ่นตรงปลายนิ้วสัมผัสผ่านผิวหนัง และใจที่สื่อถึงกัน

จนถึงตอนนี้ฉันก็ไม่คิดว่านั่นเป็นการทารุณกรรมลูก

นั่นคือการอบรมเลี้ยงดูลูก สมัยนั้นฉันคิดอย่างนั้น แม่เองก็บอกแบบเดียวกัน ถึงแม้ว่าลำดับอาจสลับกัน คือแม่เป็นฝ่ายบอก แล้วฉันเชื่อตามนั้นก็ตาม

จำได้ว่าพ่อแม่ไม่เคยลงไม้ลงมือกับฉันสักครั้ง มีเพียงแม่ที่โกรธฉันบ่อย ๆ เวลาฉันทำน้ำหกจากแก้ว ใช้สีเทียนแล้วไม่เก็บใส่กล่อง แม่จะเอ็ดว่า "ทำแบบนี้ได้ยังไง!" หรือ "ทำตัวดี ๆ หน่อย!"

ทว่าฉันไม่ได้โดนไล่ไปอยู่ตรงระเบียงเพราะเหตุนั้นหรอก

ปีที่ฉันเข้าเรียนอนุบาล หลังอาหารเย็นทุกวันคือ 'ชั่วโมงเรียนหนังสือ' มีด้วยกันสามวิชา ภาษาญี่ปุ่น คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ เริ่มจากแบบฝึกหัดเนื้อหาสนุก ๆ สำหรับเด็กชั้นอนุบาล แต่ก็ใช้จนถึงแค่ก่อนปิดเทอมฤดูร้อนของชั้นอนุบาลหนึ่ง ก่อนขึ้นชั้นอนุบาลสาม ฉันทำแบบฝึกหัดสำหรับเด็กประถมสองจบหมดแล้ว

ไม่ใช่ว่าฉันเรียนโรงเรียนอนุบาลของเอกชนโดยตั้งเป้าว่าจะสอบเข้าโรงเรียนประถมชื่อดัง เอาเข้าจริง ในเมืองที่ฉันอาศัยอยู่ตอนนั้นไม่มีโรงเรียนประถมของเอกชนด้วยซ้ำ ไม่ต้องพูดถึงชั้นนำหรือไม่ชั้นนำ ไม่มี

แม้แต่ที่ให้ฉันโชว์ความสามารถว่าจำตัวอักษรคันจิ ศัพท์ภาษาอังกฤษ และท่องสูตรคูณจนถึงแม่เก้าได้ด้วย

ข้อนี้ทำให้ฉันรู้สึกแปลกใจขึ้นมาตงิด ๆ

"ฉันไม่เห็นเคยเรียนเลย ต้องอยู่ชั้นประถมก่อนไม่ใช่เหรอถึงจะท่องสูตรคูณ"

ร้อยทั้งร้อย บรรดาเด็กรอบตัวจะตอบข้อสงสัยเล็ก ๆ ของฉันแบบนี้ ชวนให้ฉันเองคิดว่าครอบครัวเราเหนือกว่าบ้านอื่น ทว่าในทุกกลุ่มก้อนย่อมมีเด็กพิเศษโผล่มาสักคนสองคน ต่อให้เป็นโรงเรียนอนุบาลของรัฐบาลในบ้านนอกก็เถอะ มาซาทากะท่องสูตรคูณจนถึงแม่เก้าได้คล่องก่อนเข้าเรียนอนุบาล และจดจำปฏิทินจนถึงหนึ่งร้อยปีข้างหน้าได้ ส่วนชิโฮะดูโน้ตเพลงครั้งเดียวก็จดจำและเล่นเปียโนเพลงนั้นได้แล้ว

ฉันไม่ได้เหนือกว่าคนทั่วไป หนำซ้ำเมื่อเทียบกับเด็กแบบนั้น ฉันก็แค่เรียนหนังสือตามเนื้อหาปกติ ไม่ได้กลายเป็นเด็กพิเศษอะไรขึ้นมากับใครเขาด้วย

เด็กแบบที่แม่อยากให้เป็น...

เพราะฉะนั้นก็สมควรถูกไล่ไปอยู่ตรงระเบียงแล้ว

ฉันผิดเองที่จำไม่ได้ เด็กโง่เง่าอย่างฉันเองที่ผิด ถ้าทำได้ถูกทุกข้อแม่จะพูดชมด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ไงล่ะ ได้เต็มร้อยคะแนนแล้วน่าดีใจออก" แล้วลูบหัวฉันอย่างอ่อนโยน

แต่สมองของฉันแข็งกระด้างไม่ยืดหยุ่น ไม่สามารถดูดซับทุกอย่างได้ทันที ใช่ว่าเขียนซ้ำ ๆ สิบครั้งแล้วจะจำได้ทุกอย่าง ใช่ว่าจ้องตาไม่กะพริบแล้วจะสลักลงในสมองด้วย

ตอนฉันทำผิดมากกว่าสามข้อจากสิบข้อครั้งแรก แม่วางปากกาแดงบนโต๊ะแบบกระแทกกระทั้น ถอนหายใจดังเฮ้อพลางลุกขึ้น นิ่วหน้าเหมือนรับไม่ได้แล้วหลุดคำพูดออกมา

"ออกไปซะ"

หมายถึงให้ออกจากห้องนี้งั้นเหรอ ให้ออกจากบริเวณห้องนั่งเล่นไปห้องอื่น เพราะอพาร์ตเมนต์แห่งนี้มีอยู่ด้วยกันสามห้อง ห้องหนึ่งรวมพื้นที่

ครัว กินข้าว และนั่งเล่นเข้าไว้ด้วยกัน ฉันไม่มีห้องส่วนตัว ห้องอีกสองห้องมีไว้สำหรับนอนด้วยกันทั้งครอบครัวห้องหนึ่ง ส่วนอีกห้องเป็นห้องเก็บของจัดวางพวกชั้นเก็บของไว้

ฉันทำตามที่แม่บอกทันทีไม่ได้ก็จริง แต่รับรู้ได้ว่าโดนแม่ปฏิเสธฉันเสียใจที่โดนโกรธ รู้สึกผิดที่ทำให้แม่ผิดหวัง จนน้ำตาไหลออกมาในสภาพเบิกตากว้าง แล้วแม่ก็ถอนหายใจเสียงดังยิ่งกว่าเมื่อครู่ เดาะลิ้นคั่นแล้วพูดว่า

"แม่เกลียดเด็กขี้แงที่สุด พวกเด็กหัวทึบ เอะอะก็ร้องไห้ เพราะอธิบายด้วยคำพูดไม่ได้ไงล่ะ"

ได้ยินแบบนี้ใช่ว่าน้ำตาจะหยุดไหลง่าย ๆ แต่ด้วยความคิดว่าต้องทำอะไรบางอย่าง ฉันเลยใช้สองมือปาดน้ำตาเป็นการใหญ่ ตอนนั้นเองที่แม่ฉุดต้นแขนข้างหนึ่ง ทำให้ฉันต้องลุกขึ้นตามแรงดึง แม่ดันหลัง ฉันเดินไปโดยไม่ขัดขืน แล้วแม่ก็เปิดบานประตูกระจกตรงหน้า หลังจากรู้สึกได้ถึงแรงผลักหลังอย่างแรงอีกครั้ง ฉันก็ถูกปล่อยให้อยู่ตรงระเบียงเพียงลำพัง ถูกปิดบานประตูใส่

ตัวล็อกตรงบานประตูค่อนข้างหมุนบิดยากสักหน่อย ฉันได้ยินเสียงล็อกกุญแจดังกริ๊ก ตามด้วยเสียงดึงผ้าม่านปิดดังฟึ่บ

ฉันโดนตะเพิดมาอยู่ตรงระเบียงเป็นครั้งแรก

อากาศไม่ร้อน ไม่หนาว ถ้าออกมาเพื่อดูดาวละก็ อากาศแบบนี้ให้อยู่ตรงระเบียงทั้งคืนยังไหว แต่ฉันไม่ต้องการถูกจับให้ออกมาอยู่ตรงนี้เพียงแค่นี้ก็ทำให้รู้สึกว่าพื้นที่นี้น่าหวาดหวั่นเหลือเกิน

เหมือนอย่างในนิทานเล่มหนึ่งที่ไม่ค่อยมีเด็กคนไหนสนใจ เสียบตั้งอยู่ตรงริมชั้นหนังสือหลังห้องเรียนที่โรงเรียนอนุบาล ตรงหน้าแรกของนิทานมีเรือลำเล็กลอยอยู่ตรงบึงน่าขนลุกในป่า ฉันคงรู้สึกเหมือนนั่งอยู่ในเรือลำนั้น เพราะนิทานหน้านั้นเขียนไว้ว่า *คืนนั้นมืดสนิท ไม่มีทั้งพระจันทร์และดวงดาว* และเมื่อมองเลยระเบียงออกไป ท้องฟ้าคืนนั้นเป็นเหมือนท้องฟ้าในนิทาน

'เมื่อมีวันแรกหรือครั้งแรก ย่อมมีครั้งต่อ ๆ ไปตามมา' คำกล่าวนี้

ดูใช้ได้กับเหตุการณ์นี้เช่นกัน ถ้าถูกไล่ออกมาตรงระเบียงแล้วฉันปล่อยให้ตัวเองร้องไห้งอแงตามความรู้สึกกลัว ฉันน่าจะถูกไล่แค่ครั้งนั้นครั้งเดียว เมื่อสามสิบปีก่อน เมืองบ้านนอกแบบนั้นน่าจะยังมีคนกล้ายุ่งเรื่องชาวบ้านอยู่พอสมควร

ทว่าฉันเอาแต่กลัวแม่ไม่รัก แม่เพิ่งบอกอยู่หยก ๆ ว่าไม่ชอบเด็กขี้แง ฉันเลยไม่กล้าทำตัวกระตุ้นต่อมโมโหไปมากกว่านั้น คนเรา...อย่างน้อยก็ฉันคนหนึ่งละ ไม่รู้ทำไมเวลารู้สึกหวาดกลัวถึงต้องทำตัวลีบเล็กด้วย

พอมาตอนนี้ ฉันอยู่ในฐานะคนเล่าเรื่อง เลยลองสันนิษฐานว่าคนจำนวนไม่น้อยทำอย่างนั้นเพราะปรารถนาจะหายตัวไป แต่จริง ๆ อาจแค่ไม่อยากให้ใครมาเห็นตัวเองในสภาพดูไม่ได้ หรืออาจเป็นสัญชาตญาณปกป้องตัวเอง เลยทำตัวลีบ พยายามซ่อนตัวเพื่อปกป้องตัวเองจากศัตรูภายนอก ซึ่งรวมถึงสภาพอากาศร้อนหรือหนาว

ฉันไม่ยอมต่อต้านในวันแรก หลังจากนั้น เวลาฉันทำแบบทดสอบถูกน้อยกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ เลยถูกไล่ไปอยู่ตรงระเบียงโดยปริยายสัปดาห์ละหนหรือมากหน่อยก็สองหน ส่วนใหญ่เป็นตอนสองทุ่มถึงสามทุ่ม ขณะที่พ่อมักกลับบ้านหลังสี่ทุ่ม เลยไม่มีทีท่าว่าจะรู้เรื่อง ถึงอย่างนั้นดูเหมือนพ่อเองก็ติดใจเรื่องที่แม่จับฉันเรียนหนังสืออย่างคร่ำเคร่งอยู่เหมือนกัน

“ไม่ต้องรีบเคี่ยวเข็ญให้เรียนขนาดนั้นหรอก เลี้ยงลูกแบบผ่อนคลายหน่อยไม่ดีกว่าเหรอ”

“ขืนเติบโตขึ้นมาแบบเอื่อยเฉื่อยในบ้านนอกแบบนี้ ถ้าตามคนอื่นเขาไม่ทัน แข่งสู้ไม่ได้ขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ คนที่โดนหยามคือฉันนี่ ทำเป็นมาบ่น ปลดปล่อยพวกเราจากชีวิตแบบนี้ให้ได้เสียก่อนเถอะ”

ฉันไม่ได้ยินว่าพ่อพูดอะไรอีก

ฉันทุกข์ทรมานที่ต้องออกไปอยู่ตรงระเบียง แต่ก็ไม่ขอความช่วยเหลือจากพ่อ คงเพราะประเมินแล้วว่าหวังพึ่งพ่อไม่ได้ ต่อให้ไม่ได้ยินบทสนทนานี้ก็ตาม

“พ่อไม่เคยโกรธฉัน” พอเล่าให้เพื่อนร่วมชั้นอนุบาลฟังแบบนี้ เพื่อน

ตอบกลับว่า “พ่อเธอใจดีจัง” ช่วงหนึ่ง พอมีคนถามว่าพ่อเป็นคนยังไง ฉันเลยตอบว่า “ใจดีค่ะ” แต่อาจไม่ใช่อย่างนั้นก็ได้

อาจแค่ไม่ใส่ใจ แต่ใช่ว่ามันเลวร้ายอะไร

ฉันคิดแบบนี้ได้ เพราะยังมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ หรือเพราะรู้ว่าเด็กคนอื่นเจอชะตากรรมเลวร้ายกว่าตัวเองกันแน่นะ

ทั้งที่ฤดูกาลเปลี่ยนผันแล้ว ฉันก็ยังโดนให้ไปอยู่ตรงระเบียงเวลาตอบคำถามถูกไม่ถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ไม่ว่าวันนั้นอากาศจะร้อน ฝนตก หรือหนาวเย็นก็ตาม แต่ไม่ค่อยรู้สึกทุกข์ทรมานเท่าช่วงแรก ๆ เพราะรู้ว่าครบหนึ่งชั่วโมง แม่ก็ให้เข้าบ้าน เข้าบ้านแล้ว ใช่ว่าแม่จะใจดีด้วย แต่แม่ก็ไม่โกรธ ส่วนใหญ่มักบอกว่า “ไปอาบน้ำเสีย” แล้วก็ผ่านไปอีกวันเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

พูดง่าย ๆ ว่าฉันชินเสียแล้ว ไม่ใช่แค่นั้น ฉันยังจับสังเกตได้ว่าเสียงของบ้านข้าง ๆ ดังมาจากระเบียง ปกติแล้วเวลาอยู่ในบ้านจะไม่ได้ยิน ฉันชักสนุกด้วยซ้ำเมื่อได้จินตนาการว่ามีคนแบบไหนอาศัยอยู่ในอพาร์ตเมนต์แห่งนี้

อพาร์ตเมนต์หลังนี้มีสามชั้น แต่ละชั้นมีหกห้อง “อพาร์ตเมนต์โทรม ๆ พรรค์นี้” บ่อยครั้งที่แม่บ่นถึงอย่างไม่พอใจ แต่ใช่ว่าเสียงจากข้างห้องจะดังมาถึงห้องเรา อาจรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนบ้างเล็กน้อย แต่ไม่ได้ยินเสียงโทรทัศน์หรือเสียงคุยถึงขั้นจับเนื้อหาได้

ต่อให้สองเดือนก่อนหน้า ห้องทางด้านขวาย้ายออก มีครอบครัวใหม่ย้ายเข้ามาอยู่แทน แม่ก็ไม่รู้เรื่องจนกว่าจะได้เจอหน้ากับคนข้างห้องตรงหน้าประตู

แต่ฉันรู้ จากที่เคยได้ยินเสียงเพลงฝรั่งเสมอเวลาออกไปอยู่ตรงระเบียง อยู่มาวันหนึ่งกลับมีเสียงหัวเราะตามแบบฉบับรายการวาไรตี้ทางโทรทัศน์ดังออกมาแทน

แล้ววันนั้นก็มาถึง

จนแล้วจนรอดฉันก็ไม่เข้าใจวิธีคูณเลขบนกระดาษ เลยโดนตะเพิดออกไปอยู่ตรงระเบียงอีก มีแค่วันนั้นที่ฉันมองแม่แบบไม่อยากเชื่อ เมื่อ

ได้ยินแม่บอกว่า "ออกไปซะ" เพราะตอนขากลับจากโรงเรียนอนุบาล มีหิมะตกบาง ๆ

พอเปิดประตูกระจกก็เห็นหิมะยังตกบาง ๆ จากท้องฟ้ายามค่ำคืน ถึงอย่างนั้นแม่กลับไม่บอกว่า "วันนี้ไม่เป็นไรแล้วกัน" แม่เห็นว่าหิมะไม่ถึงขั้นตกหนัก หรือคิดเอาเองว่าฉันสวมเสื้อกันหนาวไหมพรมแล้วคงไม่หนาวตายกันแน่

ฉันนั่งกอดเข่าพิงบานประตูกระจกบริเวณช่วงกึ่งกลางของระเบียง เช่นเดียวกับทุกครั้ง รอให้เวลาผ่านไป แต่วันนั้นหนาวเกินไปจริง ๆ ชั่วจังหวะแผ่นหลังแตะบานประตู ความหนาวเย็นแล่นปราดบริเวณท้ายทอยราวกับนั่งพิงผนังน้ำแข็ง ลมก็พัดมาจากด้านข้าง

ทำไมต้องมาอยู่ตรงนี้...ตรงนี้...ถ้าน้ำตารื้นขึ้นมา แล้วฉันร้องไห้จ้าพลางทุบประตูได้คงดี เหมือนอย่างในละครที่ดูก่อนหน้านี้...หลังทะเลาะกันเรื่องไม่เป็นเรื่อง ชายคนรักทำท่าจะออกจากห้อง ฝ่ายหญิงจึงพยายามเหนี่ยวรั้งเขาไว้

"อย่าไปนะคะ อย่าทิ้งฉันไว้คนเดียว อย่าเกลียดฉันเลย" ถ้าฉันแสดงอารมณ์ออกไปได้ด้วยคำพูดตรง ๆ แบบนั้น แม่เองจะเข้ามาหาฉันไหม จะกอดปลอบใจฉันแน่น ๆ ไหม

เรื่องตั้งหลายสิบปีมาแล้ว จะสมมติให้ได้อะไรขึ้นมา

ฉันไม่ส่งเสียงร้อง กลับหาที่หลบลมหนาวแทน มีพื้นที่ว่างไม่ถึงหนึ่งเมตรระหว่างคอมเพรสเซอร์เครื่องปรับอากาศและแผงกั้นระเบียงห้องฉันกับห้องข้าง ๆ ลมอุ่นเป่าออกมาจากคอมเพรสเซอร์ขณะกำลังทำงาน

ฉันนั่งกอดเข่า หลังพิงกับผนังคอนกรีต ไม่เย็นเท่าประตูกระจก แต่ก็เย็นอยู่ดี ฉันทำคอหดหลบความหนาว เลยเงยมองท้องฟ้าไม่ได้ พอเบนสายตามองด้านข้าง ก็เห็นตัวอักษรขนาดเล็กตรงกึ่งกลางแผงกั้นระหว่างระเบียงสองห้อง

เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ทำลายแผงกั้นแล้วอพยพผ่านจุดนี้

สมัยนั้นฉันเรียนอักษรคันจิ แต่จะอ่านอักษรคำว่า 'ฉุกเฉิน' 'อพยพ' ออกหรือเปล่า มาตอนนี้ฉันก็นึกไม่ออก แต่คำว่า 'ทำลาย' น่าจะช่วยให้เดา

ความหมายได้ว่าพูดถึงเรื่องอะไรนั่นแหละ

แผงกั้นสีครีมดูแข็งแรง จะทำลายยังไงล่ะ ทุบ เตะ หรือต้องลองใช้ของบางอย่าง เช่น เก้าอี้ฟาดใส่ ขืนทำอย่างนั้นคนข้างห้องต้องตกใจมากแน่ อาจโกรธที่ทุบแผงกั้นโดยพลการ เพราะฉะนั้นถ้าไม่ใช่สถานการณ์จำเป็นจริง ๆ ห้ามทำลายแผงกั้นเด็ดขาด

ถ้าอย่างนั้นต้องกรณีแบบไหน แบบว่ามีโจรบุกเข้ามาปล้น ถือมีดวิ่งไล่ยังงั้นเหรอ แต่เรื่องแบบนั้นมีแค่ในละครละมั้ง

อ้อ ไฟไหม้ไงล่ะ ถ้าไฟลุกบริเวณครัวตอนที่คนอยู่ในโซนนั่งเล่นก็หนีทางประตูหน้าบ้านไม่ได้ ต้องออกมาตรงระเบียง ทำลายแผงกั้นนี้เพื่อขอความช่วยเหลือจากห้องข้าง ๆ...ยังงั้นเหรอ ทุบประตูกระจก บอกว่าช่วยด้วย เพื่อให้ห้องนั้นเปิดประตูรับ งั้นถ้าห้องข้าง ๆ ไม่อยู่บ้านล่ะ ต้องทำลายแผงกั้นระหว่างห้องข้าง ๆ กับห้องถัดไปอีกเหรอ แล้วถ้าห้องข้างห้องข้าง ๆ เองก็ไม่อยู่ล่ะ ถ้าในชั้นเดียวกันไม่มีห้องไหนอยู่เลยล่ะ หลังแผงกั้นของห้องริมสุดของชั้นจะเป็นยังไง...

ฉันคงสะกิดใจขึ้นมาเพราะใจจดจ่ออยู่กับหลังแผงกั้น และคงอยากรู้เหลือเกินว่าหลังแผงกั้นถัดออกไปและถัดออกไปเป็นยังไง ทั้งที่ไม่มีทางมองเห็น เลยจับความเคลื่อนไหวหลังแผงกั้นติดกันไม่ได้

เหตุนี้ฉันถึงคิดว่า “จ้องแผงกั้นไปใช่ว่าจะมองทะลุได้สักหน่อย งั้นถ้ามองจากด้านล่างล่ะ” พลางเลื่อนสายตามองด้านล่าง...แล้วก็สะดุ้งเฮือก มีช่องว่างราวสิบเซนติเมตรระหว่างพื้นระเบียงและแผงกั้น มือข้างหนึ่งโผล่ให้เห็นจากตรงนั้น

ฉันตกใจตัวแข็ง แต่ไม่ได้ส่งเสียงออกมา นอกจากไม่ร้องไห้แล้วฉันยังเป็นเด็กที่ไม่เปล่งเสียงตกใจแบบฉับพลัน ฉันยิ้มหัวเราะ แต่ไม่ส่งเสียงหัวเราะพรืด ไม่ส่งเสียงร้องโวยวายเพราะหวาดกลัวเช่นกัน

แต่ฉันก็ไม่ได้คิดว่ามือนี้น่ากลัว นี่ไม่ใช่มือของวิญญาณ มีบางคนอยู่หลังแผงกั้น มือขนาดใกล้เคียงกับฉัน ไม่สิ นิ้วน่าจะผอมกว่า มือขาว ๆ เล็บออกจะสกปรกและยาวแบบไม่ดูแล และมือก็สั่น

เด็กคนนี้โดนไล่ออกมาอยู่ตรงระเบียงเหมือนฉันเหรอ เพราะทำให้

พ่อแม่โกรธ ผิดหวัง ไม่แน่วันนี้อาจโดนทำโทษเป็นวันแรก ถึงได้กลัวและเสียใจจนตัวสั่น

ฉันคงอยากบอกเด็กที่อยู่อีกฟากว่าเธอมีเพื่อนนะ ไม่สิ ฉันคงแค่ดีใจที่มีเพื่อนให้อุ่นใจ เลยอยากบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าตัวเองอยู่ตรงนี้ ยื่นมือออกไปก็แตะมือที่มองเห็นอยู่นี้ได้แล้ว แต่ฉันทำแบบนั้นไม่ได้ ไม่ใช่เพราะมือนั้นสกปรกหรอก

เป็นเพราะฉันไม่ค่อยชอบให้ใครโดนตัว อย่างเวลาครูบอกให้จับมือคนข้าง ๆ ฉันสามารถยื่นมือออกไปได้ ไม่รู้สึกแย่อะไร ทว่าเวลาโดนจับมือแบบไม่ทันตั้งตัว ฉันจะสลัดมือนั้นออกแล้วล้วงกระเป๋า ทำเหมือนเอามือตัวเองหลบภัย

แล้วเพื่อนก็จะไม่ชอบขี้หน้าฉัน ว่าฉันลับหลังว่าทำตัวเป็นคุณหนูบ้างละ อวดดีบ้างละ แถมยังโดนครูดุอีก “ต้องตั้งหลักนิดหนึ่งก่อน” กว่าเด็กอย่างฉันจะอธิบายวิธีรับมือความรู้สึกเวลาโดนใครสัมผัสตัวกะทันหันเป็นคำพูดได้ ต้องอาศัยเวลาหลังจากนั้นไม่รู้กี่ปีต่อกี่ปี ไม่แน่ตอนนี้ฉันก็ยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ฉันไม่มีข้อพิสูจน์หรอก แต่คิดว่าเจ้าของมือนั้นน่าจะคล้ายตัวเอง ถ้าฉันสัมผัสมือนั้นเพื่อปลอบใจ อีกฝ่ายน่าจะหดมือหนี

ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลอะไรก็ตาม แต่ในแง่การกระทำ ฉันว่าตัวเองไม่ได้เลือกพลาด ต่อให้อีกฝ่ายเป็นเด็กนิสัยเปิดเผย ถ้าจู่ ๆ โดนแตะมือภายใต้ความมืด ยังไงต้องหนีด้วยความตกใจแน่

ทีนี้จะเรียกความสนใจจากอีกฝ่ายยังไงล่ะ

ฉันนั่งอยู่อย่างนั้น เอื้อมมือขึ้นไปใช้ปลายนิ้วเคาะสามครั้งบนแผงกั้นตรงตำแหน่งเหนือไหล่เล็กน้อยราว ๆ ใบหู ขณะที่สายตายังจับจ้องใต้แผงกั้นปรากฏว่าปลายนิ้วนั้นขยับ ดูเหมือนฉันบอกให้อีกฝ่ายรู้ได้แล้วว่าอยู่ตรงนี้

จากนั้นฉันคุกเข่า หันเข้าหาแผงกั้น วางมือหนึ่งลงใกล้ ๆ มือที่มองเห็นจากด้านล่าง นิ้วมืออีกข้างเคาะสามครั้งบริเวณด้านล่างแผงกั้นตรงจุดที่อยู่เหนือมือบนพื้นอีกรอบ

เพื่อให้เด็กที่อยู่อีกฟากสังเกตเห็นมือของฉันนั่นเอง หลังจากทางนั้น

รู้สึกเกร็งขึ้นมาว่ามีอีกคนอยู่หลังแผงกั้น จะได้โล่งอกเมื่อรู้ว่าเป็นเด็กรุ่นราวคราวเดียวกับตัวเอง

และแล้วอีกฝ่ายก็ยกมือขึ้นเล็กน้อย นิ้วกลางเคาะลงบนพื้นระเบียงซึ่งเป็นคอนกรีตเย็น ๆ สามครั้ง ลักษณะเหมือนดีดเปียโน

ฉัน-รู้-แล้ว-จ้ะ

ฉันอ่านสัญญาณเคาะนิ้วแบบนั้น เลยลองเคาะนิ้วแบบเดียวกันตอบ ทีนี้อีกฝ่ายก็ตอบอีก แล้วฉันก็เคาะกลับไป ไม่รู้ทำแบบนั้นกันอยู่กี่ครั้ง จนกระทั่งปลายนิ้วของเราแตะโดนกัน ฉันไม่รู้สึกว่าปลายนิ้วนั้นเย็นหรืออบอุ่น คงเพราะมือของเราทั้งคู่เย็นพอกัน เพียงแค่รู้สึกจั๊กจี้ ระหว่างปลายนิ้วสัมผัสกันแบบชวนให้จั๊กจี้ ฉันก็เริ่มรู้สึกได้ว่าเราพากันหัวเราะ

อีกฝ่ายเป็นเด็กแบบไหนกันนะ อยากลองคุยจัง แต่ฉันลังเลที่จะเอ่ยทัก ถ้าแม่ได้ยินเข้าล่ะ ถ้าคนในบ้านข้าง ๆ ได้ยินเข้าล่ะ

จากที่กางนิ้ว ฉันกำมือเหลือไว้แค่นิ้วชี้ จากนั้นลากเส้นบนพื้นคอนกรีตด้านล่างแผงกั้น

คาโอริ

ฉันตั้งใจจะแนะนำตัว มือของอีกฝ่ายนิ่งไปครู่หนึ่ง ไม่ช้าก็ค่อย ๆ ขยับอีก เขียนรอยหยักห้าอัน ไม่ใช่ตัวอักษร รูปดาวน่ะเอง ฉันเอียงคอเล็กน้อยอย่างไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายจะสื่ออะไร ก่อนจะได้คำตอบทันที

เด็กอีกฟากของแผงกั้นยังเขียนหนังสือไม่เป็นนั่นเอง ฉันไม่ได้รู้สึกผิดหวัง และไม่ได้ดูถูก ที่โรงเรียนอนุบาลเองก็มีเด็กเขียนตัวอักษรไม่ได้กันเยอะ บางคนอ่านออกแต่เขียนไม่ได้ บางคนอ่านไม่ออก เขียนก็ไม่ได้ เด็กบางคนล้อเลียนเด็กพวกนั้น แต่โดนครูจับได้และดุทันที

ฉันขยับนิ้ว เขียนรอยหยักสามรอย ต่อด้านล่างด้วยครึ่งวงกลมขีดยาว และวงรีสองวงแปะตรงสองข้างของขีดยาว รูปดอกทิวลิปนั่นเอง อีกฝ่ายขยับนิ้วบ้างทันที ลากเป็นรูปวงกลม สามเหลี่ยมสองอัน ใบหน้าแมวนั่นเอง จากนั้นวาดหนวดแมวเพิ่มข้างละสามเส้น ตามด้วยตา จมูก ปาก ปากเป็นรูปครึ่งวงกลม หน้าเลยออกมาเหมือนสัญลักษณ์หน้ายิ้มไม่แน่ ตอนนี้เด็กอีกฟากแผงกั้นอาจกำลังยิ้มเป็นใบหน้าแบบที่วาด

ระหว่างจินตนาการเช่นนั้นพลางวาดวงกลมเตรียมส่งใบหน้ายิ้มกลับไป ก็ได้ยินเสียงเปิดประตูกระจก ฉันรีบหดมือกลับ จากนั้นประสานสองมือวางไว้บนเข่า ทำท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ไปอยู่ตรงนั้นเองเหรอ"

ดูเหมือนในที่สุดแม่ก็มองหาฉันเจอ เพราะฉันนั่งคนละจุดกับทุกครั้ง

"เข้าบ้านได้แล้ว"

ถ้าแม่เดินมาบอกตรงหน้า ไม่แน่อาจจับได้ว่ามีคนอยู่อีกฟากแผงกั้น แต่แม่ไม่ได้เดินออกมายังระเบียง อากาศเย็นไหลเข้าสู่ห้องอันอบอุ่นจนแม่ขมวดคิ้ว และส่งเสียงบอกให้เข้ามาเร็ว ๆ อยู่ตรงปากประตูเท่านั้น

ฉันอยากแตะปลายนิ้วกันอีกครั้งแทนการบอกลาว่าบ๊ายบาย ระหว่างมัวรีรอ แม่อาจปิดประตูล็อกกุญแจอีก ฉันเลยยืนขึ้นมองมือนั้นแล้วเข้าห้อง

ฉันติดใจเหมือนกันว่าเด็กคนนั้นจะอยู่ตรงระเบียงถึงเมื่อไหร่ แต่ไม่คิดจะบอกแม่ว่ามีเด็กอยู่ตรงระเบียงห้องติดกันด้วย เพราะเดี๋ยวอีกไม่นานฉันคงโดนไล่ออกไปอีก ถึงตอนนั้นถ้าเด็กคนนั้นอยู่ก็ดีสิ

ทั้งที่ความทรงจำในอดีตฉายย้อนในหัวเป็นภาพชัด ฉันน่าจะนึกออกแค่ราวห้าสิบเปอร์เซ็นต์ว่าตัวเองในตอนนั้นคิดอะไรอยู่ จึงไม่แน่ใจความรู้สึกที่มีต่อเด็กอีกฟากของแผงกั้น ฉันอาจมาทำความเข้าใจเอาภายหลัง ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าความรู้สึกที่หวนกลับมายังปลายนิ้วเป็นแบบเดียวกับตอนนั้น

ฉันอยากเจอเด็กคนนั้นอีกครั้ง คราวนี้จะวาดรูปอะไรดี ไดโนเสาร์จระเข้ ถ้าวาดรูปยาก ๆ ทางโน้นอาจตกใจ

เหตุนี้ในช่วงพักที่โรงเรียนอนุบาลฉันเลยหัดวาดรูปอยู่บ่อย ๆ

"ปกติทุกคนจะวาดไดโนเสาร์แบบหันข้าง แต่คาโอริวาดจากด้านหน้าเลยนี่จ๊ะ เท่จัง"

ใครกันนะพูดแบบนั้นกับฉัน หลังเจอเด็กคนนั้นตรงระเบียง ฉันเอาแต่คิดเรื่องของเด็กอีกฟากแผงกั้นโดยแทบไม่ใส่ใจเด็กรอบตัวเลย ฉันไม่อยากแค่ลากนิ้วบนพื้นคอนกรีตเพื่อวาดไดโนเสาร์ แต่อยากให้อีกฝ่าย

เห็นภาพวาดของจริงเลย จากช่องว่างด้านล่างนั้น สามารถส่งจดหมายหรือภาพวาดให้ดูได้ไม่ยาก

แต่ฉันก็คิดตามประสาเด็กว่าห้ามทำแบบนั้นที่นั่น จะทิ้งหลักฐานว่าเราสองคนมีปฏิสัมพันธ์กันไม่ได้

ตอนที่ฉันไม่อยากให้แม่ไล่ออกไปนอกระเบียง ฉันกลับทำแบบฝึกหัดถูกไม่ถึงครึ่งสองวันซ้อน แต่พอฉันไม่มีปัญหากับการออกไปนอกระเบียง ฉันกลับทำแบบฝึกหัดถูกจนหมด แสดงให้เห็นว่าฉันเป็นคนแพ้แรงกดดันมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว

ช่วงที่ฉันไม่สนใจว่าจะได้รางวัลไหม ฉันกระหายอยากถ่ายหนังเป็นบ้าเป็นหลัง ครั้นพอได้รางวัลใหญ่มาโดยไม่คาดคิด และมีเสียงเข้าหูว่าครั้งต่อไปต้องคว้ารางวัลให้ใหญ่กว่าเดิม สมองของฉันกลับขาวโพลน

แล้วภาพตรงระเบียงก็หลั่งไหลเข้ามา

ถ้าไม่เจอกันตรงระเบียง แล้วฉันยังเจอเด็กคนนั้นได้ที่อื่น เช่นหน้าบ้านหรือสวนสาธารณะละแวกบ้าน ฉันคงไม่ทำแบบฝึกหัดผิดโดยเจตนา ฉันแกล้งไม่บวกเลขที่ทดไว้ตอนคูณในหลักก่อนหน้า เขียนอักษรคันจิโดยขาดเส้นแนวนอนหนึ่งเส้น เวลาเด็กเด๋อด๋าอย่างฉันจงใจตอบผิดสภาพคงไม่ต่างอะไรจากเด็กลอกข้อสอบ

ทว่าแม่จับไม่ได้ ฉันเลยได้ออกไปตรงระเบียงในรอบสิบวัน วันนั้นหิมะไม่ตก แต่ก็หนาวอยู่ดี ลมหายใจพ่นออกมาเป็นไอขาว หลังรอดูจนแม่ปิดผ้าม่าน ฉันตรงไปข้างเครื่องคอมเพรสเซอร์ และเห็นมือขาว ๆ ตรงด้านล่างแผงกั้นระเบียง

จังหวะที่นั่งยองลง ฉันเคาะแผงกั้นด้วยนิ้วชี้สี่ครั้ง ปรากฏว่านิ้วมือนั้นขยับ คราวนี้ฉันเลยใช้นิ้วเดิมแตะตรงหลังมือนั้นเบา ๆ เล็บของอีกฝ่ายสั้นกว่าคราวก่อน แต่ไม่น่าตัดด้วยที่ตัดเล็บ ดูขรุขระเหมือนใช้ฟันแทะมากกว่า

ที่โรงเรียน เด็กบางคนแทะเล็บนิ้วโป้งอยู่นั่น เด็กคนนี้คงติดทำแบบนั้นเหมือนกัน ฉันเลยไม่ได้ติดใจนัก เจ้าของมือขาว ๆ ปลายเล็บขรุขระยกนิ้วชี้ขึ้นเหมือนฉัน จากนั้นเคาะพื้นคอนกรีตสี่ครั้ง ฉันเคาะสี่ครั้ง

เหมือนถามอีกฝ่ายว่า *สะ-บาย-ดี-ไหม* ทางนั้นล่ะ เคาะสี่ครั้งด้วยความหมายเดียวกันหรือเปล่า

ระหว่างคิดว่าจะคุยต่อยังไงดี นิ้วขาว ๆ ก็เขียนวงกลมบนพื้นคอนกรีต จากนั้นเคาะสองครั้ง ตามด้วยวาดรูปหัวใจแล้วเคาะสองครั้งอีก หรือว่าจะแบบนี้...ฉันวาดรูปดาวแล้วเคาะหนึ่งครั้งตามจำนวนพยางค์คำว่า 'ดาว' ก่อนจะวาดรูปยีราฟคอยาวแล้วเคาะสองครั้ง ปรากฏว่ามือขาว ๆ ใช้นิ้วชี้และนิ้วโป้งทำเป็นวงกลมซึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่า 'โอเค' กลับมา

นี่เป็นเหมือนรหัสมอร์สระหว่างเรา ถ้าพูดถึงสิ่งมีรูปร่างก็วาดภาพได้ แต่ยากจะบรรยายความรู้สึกออกมาเป็นภาพ เพราะฉะนั้นต้องนับพยางค์จากจำนวนครั้งที่เคาะแล้วนึกเทียบเคียงหาคำศัพท์ ถ้าเคาะสี่ครั้งน่าจะใช่คำว่า *สะ-บาย-ดี-ไหม* สองครั้งคือ *ขอบ-คุณ* แล้วหนึ่งครั้งล่ะ...

ฉันตั้งใจจะสื่อว่าเป็น *เพื่อน* กัน เลยเคาะหนึ่งครั้งแล้ววาดภาพคนสองคนยืนเรียง

พวกเราใช้ปลายนิ้วสื่อสารกันอย่างนั้นทั้งหมดหกครั้ง ครั้งที่หกซึ่งเป็นหนสุดท้าย บนหลังมือของเด็กคนนั้นมีถุงน้ำสีออกแดง ๆ ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตร นี่ทำเอาฉันหลุดปากถามออกมาว่า "เกิดอะไรขึ้น" แต่ไม่มีเสียงตอบจากอีกฟาก แถมเพราะฉันดันถามเรื่องนี้ เด็กอีกฟากของแผงกั้นยังยื่นมือข้างที่ไม่มีรอยแผลมาแทน สงสัยคงเปลี่ยนท่านั่ง

ทั้งที่เป็นมือของคนคนเดียวกัน ไม่รู้ทำไมกลับทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเพิ่งเจอครั้งแรก พวกเราสื่อสารกันด้วยมือ มือสองข้างจึงมีบุคลิกลักษณะเฉพาะของใครของมัน ฉันสนิทกับมือซ้ายซึ่งนิ้วโป้งอยู่ฝั่งลำตัว ส่วนมือขวาเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก ถึงอย่างนั้นก็เหมือนมือซ้ายตรงผิวขาวแต่เล็บสกปรก

ฉันเลยเปลี่ยนมานั่งหันหลังให้ราวระเบียงบ้าง แล้วยื่นมือซ้ายออกไปแทนมือขวาที่ยื่นประจำ สองมือเพิ่งเจอกันครั้งแรก ไม่ได้คุยกันเหมือนเช่นทุกครั้ง กลับเขยิบเข้าหากันทีละนิด เริ่มแรกยังจับกันแบบเกรงใจ ก่อนจะแน่นขึ้นเรื่อย ๆ แน่นถึงขนาดรู้สึกว่าความอุ่นแผ่ถึงปลายนิ้ว

อยากเจอ อยากเห็นตัวจัง

วาดภาพไปให้เธอดีกว่า กดกริ่งหน้าบ้านเรียกให้เป็นเรื่องเป็นราว

ฉันตัดสินใจเช่นนั้น แล้ววันรุ่งขึ้นก็ได้เจอเธอจริง ๆ แบบบังเอิญราวกับว่าคำขอพรส่งถึงดวงดาวยังไงยังงั้น

เย็นนั้น ฉันออกไปซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้บ้านชื่อ 'ฮารูมิสโตร์' ตอนยืนอยู่แถวหน้าโซนเนื้อสัตว์ แม่บอกว่าลืมหยิบนมและให้ฉันไปหยิบ ฉันเลยย้อนไปตรงชั้นวางผลิตภัณฑ์นมทั้งหลาย หยิบกล่องนมหนึ่งลิตรยี่ห้อที่แม่ซื้อประจำกลับมายังโซนเนื้อสัตว์ แล้วก็เห็นแม่ยิ้ม ก้มหัวนิด ๆ ทักทายแม่ลูกคู่หนึ่งตรงหน้า

ผู้หญิงคนนั้นท่าทางอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ ลักษณะภายนอกดูสะดุดตาเล็กน้อย ส่วนเด็กหญิงอายุใกล้เคียงกับฉันผูกโบขนาดใหญ่บนศีรษะ เสื้อคลุมกันเปื้อนสีน้ำเงินสำหรับสวมทับชุดนักเรียนเป็นของเนิร์สเซอรี่ละแวกนี้

ฉันหลบหลังแม่ ใส่กล่องนมลงในตะกร้ารถเข็นเงียบ ๆ แล้วแม่ก็หันหลังมายิ้มแบบที่ตาไม่ยิ้มด้วย

"คาโอริ นี่คุณทาเทอิชิคนข้างบ้านเรา ทักทายสิจ๊ะ ซาระอายุเท่าคาโอริ ยังพูดแนะนำตัวด้วยเลย"

ข้างบ้าน...ฉันกลั้นหายใจมองทางเด็กหญิงที่ถูกเรียกว่าซาระ เธอผิวขาว ตากลมโต น่ารักถึงขนาดว่าหากได้ออกโทรทัศน์ก็ไม่แปลก

ซาระส่งยิ้มให้อย่างกับเป็นเพื่อนกันมานาน ดวงตาฉายแววเหมือนเด็กขี้เล่นพูดว่า "เรารู้จักกันเรียบร้อยแล้วเนอะ"

ฉันก็อยากยิ้มแบบซาระตอบกลับ แต่น่าจะแค่ยกมุมปากยิ้มเกร็ง ๆ แบบที่ทำให้แม่ดุภายหลังว่า "ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย" แต่นั่นคือหน้ายิ้มของฉันแล้วนี่นา จะทำยังไงได้

แต่แม่เองคงไม่ได้คิดจะสนิทสนมกับคนข้างบ้านที่สไตล์ต่างกับตัวเองเท่าไหร่ พอเห็นฉันพูดว่า "สวัสดีค่ะ" จบ ถึงได้พูดขอตัวและเข็นรถจากมาทันที

ซาระบอกว่า "บ๊ายบาย" และโบกมือให้ ฉันก็ทำแบบเดียวกันกลับ

มานึกถึงรอยแผลบนหลังมือได้เมื่อเดินสวนกันแล้ว ฉันเหลียวมอง สองแม่ลูกยังอยู่ห่างออกไปไม่ไกล แต่ก็มองไม่เห็นหลังมือ

นั่นเพราะซาระจับมือแม่ ส่วนแม่ของเธอเข็นรถเข็นด้วยมือข้างเดียว "กำลังซื้อของอยู่" "มีสัมภาระต้องจัดการ" "ยุ่งอยู่" ทำให้ฉันคิดได้ว่าเหตุผลที่แม่ของตัวเองไม่จูงมือเหล่านี้ฟังไม่ขึ้น แต่รู้อย่างนี้แล้ว ฉันก็ไม่คิดจะทาบมือลงบนมือแม่ที่เข็นรถเข็นด้วยสองมือ

สาเหตุที่สัมผัสมือของซาระยังหลงเหลืออยู่ที่มือของฉัน นอกจากช่วยสร้างกำลังใจให้ฉันตอนทุกข์ ยังเป็นเพราะหลังจากนั้นไม่เคยมีใครสัมผัสมือกับฉันด้วยหัวใจขนาดนั้นเลย สัมผัสนั้นจึงยังไม่ถูกลบออกไป

สัปดาห์เดียวกับที่เจอซาระ พ่อของฉันฆ่าตัวตายตอนสุดสัปดาห์ พ่อผู้จูงมือฉันเป็นครั้งคราว

ฉันรู้แล้วว่าเจอกับซาระได้โดยไม่ต้องไปตรงระเบียง ฉันเรียนในโรงเรียนอนุบาลซึ่งเลิกเรียนตอนบ่ายสาม ส่วนซาระเลิกเย็นกว่าเพราะเรียนที่เนิร์สเซอรี่ ถึงทำใจกล้าไปกดกริ่งประตูเรียก วันธรรมดาคงไม่ค่อยสะดวก ฉันเลยรอให้ถึงสุดสัปดาห์

บ่ายวันเสาร์ พ่อบอกว่าจะออกไปดูหนัง เป็นภาพที่เห็นบ่อยครั้งช่วงสุดสัปดาห์ ส่วนฉันต้องเรียนหนังสือช่วงบ่าย เรื่องนี้ก็เป็นกิจวัตรเช่นกัน แต่วันนั้นแม่อารมณ์ไม่ดี ฉันเลยต้องเรียนหนักกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

วันนี้อดเล่นกับซาระ งั้นพรุ่งนี้...ฉันคาดหวังเช่นนั้น แต่พอถึงช่วงดึกก็ไม่ใช่เวลามามัวห่วงเล่นแล้ว เพราะมีคนพบศพพ่อในทะเล

ฉันกับแม่เลยต้องย้ายไปอยู่กับยาย ที่นั่นเป็นบ้านเกิดของแม่

ฉันไม่ได้เอ่ยปากลาซาระ คืนสุดท้ายที่อพาร์ตเมนต์ ระหว่างแม่อาบน้ำ ฉันเลยออกไปตรงระเบียง แต่ก็ไม่เห็นมือขาว ๆ ตรงด้านล่างแผงกั้น

ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากเคาะนิ้วสามครั้งบนหลังมือของเธอมากกว่าบนแผงกั้นหรือพื้นคอนกรีต

ลา-ก่อน-นะ

แล้วซาระคงโบกมือลาอย่างเสียดายเล็กน้อยแต่อบอุ่น ฉันเองก็โบกมือลาเธอ จากนั้นปลายนิ้วของเราก็เกี่ยวเข้าด้วยกันเบา ๆ แล้วจับมือ

ลากันแน่น ก่อนจะผละมือจากกันอย่างอาวรณ์ ฉันเคาะนิ้วบนหลังมือของเธออีกห้าครั้ง โดยเชื่อว่าถ้าเป็นซาระละก็ต้องเข้าใจความหมาย

ฉัน-จะ-ไม่-ลืม-เธอ

ฉันทำแบบที่ว่ามาไม่ได้ เลยเขียนจดหมายสั้น ๆ ใส่ในตู้จดหมายบ้านซาระในเช้าวันรุ่งขึ้นก่อนจากไป ไม่ได้เขียนที่อยู่ใหม่ลงไป แต่ก็เขียนข้อความว่า *อยากเจอกันอีกเนอะ* ด้วยความรู้สึกภาวนา

หลังจากนั้นฉันไม่ได้นึกถึงซาระทุกวัน แทบลืมเธอด้วยซ้ำ ทว่า...

ในตอนที่ฉันคิดอยากตายในแบบที่ร่างกายแยกเป็นชิ้น ๆ

ฉันนึกภาพตัวเองกระโจนใส่รถไฟขณะวิ่งเข้ามา ตับไตไส้พุงกระเด็นกระจัดกระจาย แต่พอมานึกดูอีกทีตอนนี้ นั่นยังเป็นภาพโหดร้ายแบบพอทนจินตนาการไหว ทั้งปริมาณเลือด ลักษณะแขนขาขาด เพราะแบบนี้หลังจากรถไฟแล่นผ่าน ภาพท้ายสุดจึงเป็นมือขวาซึ่งขาดตรงข้อมือพอดีตกอยู่บนรางรถไฟ

ราวกับว่าชิ้นส่วนอันงดงามของฉันหลงเหลืออยู่แค่นั้น

แต่ฉันก็ไม่กล้าพอจะกระโจนให้รถไฟทับ คิดว่าถ้าตายแบบนั้นแทนที่ครอบครัวข้างหลังจะเศร้าเรื่องการตายของฉัน กลับต้องเหนื่อยใจกับการตามรับผิดชอบที่ฉันทำให้คนจำนวนมากเดือดร้อน

ถ้าเชือดข้อมือล่ะ...ฉันเคยใช้มีดโกนทาบบนข้อมือเช่นกัน ออกแรงแค่นิดเดียวเท่านั้น ฉันคิดอย่างนั้นพลางหลับตา แต่แล้วกลับรู้สึกจั๊กจี้ตรงปลายนิ้วขึ้นมาเสียอย่างนั้น

อย่านะ อย่านะ ซาระ

ฉันเคยคิดถึงปลายนิ้วนั้นก็จริง แต่เพิ่งนึกถึงชื่อเธอเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่จากเมืองนั้นมา ตอนนั้นอายุสิบห้า ก็เป็นครั้งแรกในรอบสิบปี

หลังจากนั้นสามปี ตอนฉันอายุสิบแปด ในช่วงที่ยังถูกความรู้สึกอยากฆ่าตัวตายครอบงำเป็นครั้งคราว ซาระก็ถูกฆ่า

หากนับจากตอนนั้น เวลาก็ผ่านมาสิบห้าปีแล้ว...

ทดลองอ่าน

บทที่ 1

ขณะฉัน กำลังจะเปิดใช้งานคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ โทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงเตือนแบบไม่คุ้นหูจากในกระเป๋าซึ่งวางอยู่แถวเท้า พ่อส่งอีเมลมานั่นเอง

กลับมางานทำบุญครบรอบวันตายสิบหกปีเต็มของคุณตาคามิอิเคะด้วยล่ะ

น้ำเสียงของพ่อฟังดูเหมือนสั่ง แต่ธุระแค่นี้ ต้องลงทุนขึ้นเครื่องจากสนามบินฮาเนดะที่มีแค่สองเที่ยวบินต่อวัน ต่อด้วยรถไฟและรถบัสเพื่อถ่อกลับบ้านเลยเหรอ พ่อเองคงไม่ได้คิดจะบังคับจริงจังหรอก คามิอิเคะคือตระกูลฝั่งแม่ พี่เขยของแม่น่าจะเป็นคนจัดการเรื่องงานทำบุญทั้งหมด ถึงแม้ฉันถือของฝากจากโตเกียวติดมือเสนอหน้าไปงาน ญาติ ๆ คงมองว่าฉันมาทำธุระอื่นแล้วแวะมามากกว่า

ฉันไม่ตอบพ่อกลับ และส่งอีเมลหาพี่สาวแทน

พ่อบอกว่าจะมีงานทำบุญครบรอบวันตายคุณตา แต่พ่ออาจอยากให้ฉันกลับไปคุยหรือเตรียมงานทำบุญตายครบสามปีของแม่มากกว่า ช่วยไม่ได้ คงต้องกลับละนะ พี่ไม่ต้องห่วงเรื่องนี้นะ งานแสดงครั้งต่อไปเป็นการแสดงเดี่ยวที่ปารีสใช่ไหม สู้ ๆ

ถ้าฉันกลับไปจะถูกชวนคุยเรื่องนั้นอีกไหมนะ

ป้าโยชิเอะคือพี่สาวของแม่ ขนาดตอนกินข้าวกันหลังงานศพน้องสาวป้ายังพูดคุยอย่างร่าเริงด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และชวนฉันคุยด้วยท่าทางแบบ

ทดลองอ่าน

เดียวกัน

"มะฮิโระ ป้าดูละครเรื่อง 'ความรักสีแดงเข้ม' แล้วนะ ยาสุนิชิเคียวนะ ยอดมากเลย ตอนแรกป้าก็ใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ กลัวเธอจะตายตอนจบ แต่การผ่าตัดเป็นไปด้วยดี ได้รักกับเพื่อนสมัยเด็ก และถูกขอแต่งงานภายใต้แสงอาทิตย์ยามเย็นอีก จบแบบแฮปปี้เอนดิ้งไปเลยนี่นา แถมภูเขาด้านหลังบ้านป้าที่ใช้ถ่ายทำก็สวยสุด ๆ"

ฉันเกาต้นคอป้อย ๆ พลางพูดแก้แบบยิ้มละเหี่ย

"ขอบคุณค่ะป้าที่ดูเรื่อง 'เมโลดี้สีแดงเข้ม' เคียวนะแสดงเก่งมากเลยนะคะ เห็นว่าปีหน้าจะได้แสดงนำในละครตอนเช้าด้วย อ๊ะ ยังไม่ออกข่าวนะ"

ฉันอุตส่าห์ลดเสียงพูด แต่ป้ากลับปรบมือฉาดใหญ่

"จริงเหรอนี่ คานาโกะพูดถูกเป๊ะเลยแฮะ!"

"แม่ทำไมคะ"

"ก็ตอนดูละครด้วยกัน แม่เธอบอกว่าเด็กคนนี้ต้องดังแน่ น่าจะได้แสดงนำในละครตอนเช้า เห็นไหม ยิ้มกระหยิ่มว่า 'ฉันพูดถูกนะเห็นไหม' อยู่โน่นไง"

ป้ามองตรงที่นั่งว่างข้างฉัน ไม่ใช่ว่าป้ามีสัมผัสวิญญาณหรอก ขนาดวิญญาณเฮี้ยนที่คนเห็นกันเกือบหมด จนแล้วจนรอดคนอย่างป้านี่น่าจะมองไม่เห็น ฉันเองก็เหมือนกันแหละนะ

"ว่าแต่รู้ข่าวเด็ดแบบนี้ นักเขียนบทละครไค ชิฮิโระ ของเราก็ใหญ่โตแล้วนะเนี่ย จริงสิ ขอลายเซ็นเคียวนะให้ป้าได้ไหม เพิ่งฉายจบครึ่งปีเองยังพอได้อยู่มั้ง"

"แหม ป้าก็..."

"อ้าว มะฮิโระเป็นคนเขียนบทนี่นา เคียวนะเองก็ต้องอยากแสดงในผลงานเรื่องต่อไปของเธอ แค่ลายเซ็นคงเรื่องเล็กแหละน่า"

ถ้าพ่อไม่เรียกป้าแทรกขึ้นมา บทสนทนาจะเป็นยังไงต่อ ว่าไปแล้วแทนที่จะโดนขัดจังหวะ คุยกันจนจบอาจดีกว่าก็ได้

ป้าคะ หนูไม่ได้เป็นนักเขียนบทมีชื่อขนาดนั้นหรอก คนที่ดังน่ะอาจารย์ของหนู โอฮาตะ ริงโกะ ต่างหาก ปกติแล้วหนูเป็นคนเขียนฉบับร่าง

อาจารย์แก้ให้สมบูรณ์ แล้วเผยแพร่ออกไปในนามของอาจารย์ แค่ว่าตอนเขียนบทละครเรื่อง 'เมโลดี้สีแดงเข้ม' บังเอิญอาจารย์เป็นไข้หวัดใหญ่ หนูเลยต้องเขียนเวอร์ชั่นเสร็จสมบูรณ์ด้วย แถมยังเป็นละครสั้นสองชั่วโมงจบที่ออกอากาศเวลาเดียวกับละครยาวเรื่องดังตอนสุดท้าย ไม่ได้ถูกคาดหวังว่าจะได้รับความนิยมมากมาย อาจารย์เองก็บอกว่าเหมาะเป็นงานแรกของนักเขียนบทละครหน้าใหม่ จะได้ไม่กดดันมากเกิน ก็เลยให้ใช้ชื่อหนูออกหน้าแค่นั้นเอง

"อ้าวเหรอ" ป้าจะทำท่าผิดหวังไหมนะ หรือจะพูดจาแสดงความยินดีรื่นหูต่างจากที่เคย ๆ ว่า "ดีแล้วที่ผลงานปาฏิหาริย์ได้ออกฉายช่วงที่แม่ยังมีชีวิต"

แม่เป็นคนเดียวที่สนับสนุนฉัน ตอนฉันลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันเพื่อมุ่งสู่เส้นทางนักเขียนบทละคร หนูอยากเรียนกฎหมายค่ะ...ฉันบอกพ่อแม่อย่างนั้นแล้วมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยเอกชนในโตเกียว ในมหาวิทยาลัยไม่มีเพื่อนมาจากบ้านเกิดด้วยกันเลย ฉันอยากได้เพื่อน ตอนงานแนะแนวนักศึกษาใหม่ ฉันนั่งใกล้เด็กสาวคนหนึ่ง เลยเข้าชมรมภาพยนตร์ตามคำชวนของเธอ เด็กสาวคนนั้นสวยและชวนให้นึกถึงพี่สาวยังไงชอบกล เธออยากเป็นนักแสดง ส่วนฉันยกมือขอทำงานเบื้องหลัง

ตอนอยู่มัธยมปลาย ห้องฉันจัดแสดงละครในงานวัฒนธรรม ฉันเป็นทีมงานเบื้องหลัง ทำฉากบ้าง เลือกเสื้อผ้าบ้าง รู้สึกว่าสนุกดี เลยอยากทำงานเหล่านั้นอีก

ทว่าช่วงปิดเทอมฤดูร้อนชั้นปีที่หนึ่ง ในฐานะทีมงานสร้าง ฉันถูกจับให้เข้าร่วมงานสัมมนาแบบหนึ่งวันจัดโดยสถาบันด้านการเขียนบทละคร นั่นทำให้สิ่งที่ฉันอยากทำเปลี่ยนไป

กระดาษเขียนบทหนึ่งหน้ามีสิบบรรทัด บรรทัดละยี่สิบตัวอักษร กระดาษสองใบเขียนสถานการณ์ความยาวหนึ่งนาทีได้ เราสามารถสร้างชีวิตของตัวละครขึ้นมาได้บนนั้น สามารถเขียนโลกในแบบที่เป็นไปไม่ได้แล้ว หรือโลกในแบบที่อาจเคยเป็นไปได้ และยังเขียนเรื่องราวความรู้สึกที่มีต่อคนสำคัญผู้จากไปไกลขึ้นได้ใหม่

ช่วงเวลาแสนสุขของทุกคนในครอบครัว

ฉันใช้กระดาษเขียนบทหกใบเขียนละครแบบหนึ่งเหตุการณ์ความยาวสามนาที เป็นฉากที่พี่สาวกลับจากงานแสดงเปียโนในต่างประเทศ

ทั้งที่เป็นช่วงกลางฤดูร้อน แม่กลับทำโอเด้งของโปรดพี่สาวซึ่งเป็นของกินในฤดูหนาว เราควรจะได้กินกันในห้องเปิดแอร์เย็นฉ่ำ แต่เครื่องปรับอากาศกลับปล่อยแต่ลมไม่เย็น พ่อเลยยกโต๊ะโคทัตสึ[1] ออกมาติ๊ต่างว่าเราเปิดเครื่องทำความร้อนจนอุ่นเกินไปในฤดูหนาว แทนที่จะเหนื่อยหน่ายใจ น้องสาวกลับเปลี่ยนของประดับบนชั้นจากเครื่องแก้วรูปปลาเขตร้อนเป็นตุ๊กตาหิมะแทน จนแม่พลอยนำผ้าทอสำหรับแขวนผนังในฤดูหนาวออกมาประดับด้วยอีกคน...แล้วพี่สาวก็กลับบ้าน ร้องไห้อย่างดีใจ บอกว่า “ตอนปีใหม่ปล่อยให้เหงาเพราะไม่ได้ฉลองด้วยกัน แล้วยังต้อนรับกันขนาดนี้...”

ในบรรดาคนเข้าร่วมสัมมนา มีแค่ผลงานของฉันได้ผลประเมิน A ตอนนั้นโอฮาตะ ริงโกะ ผู้สอนถึงขั้นชวนฉันทำงานพิเศษด้วย ทำเอาฉันได้ใจ

ตั้งแต่เกิดมา ฉันเพิ่งเคยรู้สึกว่ามีบางอย่างเอ่อท้นขึ้นมาอย่างร้อนผ่าวในกาย เมื่อคิดว่าตัวเองน่าจะพายเรือลำนี้ออกไปยังท้องทะเล มุ่งสู่โลกกว้างที่พี่สาวใช้ชีวิตอยู่ได้

พี่เป็นคนบอกว่านั่นเรียกว่าความมั่นใจ

แล้วในเวลาสิบปี เรือของฉันก็ยังไม่ออกจากอ่าว เกยหินอยู่ในจุดอันน่าสังเวช มองเห็นได้ชัดเจนจากชายฝั่ง

ฉันจินตนาการของฉันไปเรื่อย แต่ไม่แน่ คราวนี้ป้าโยชิเอะอาจไม่เอ่ยปากเรื่องบทละครอีก เพราะหลังเรื่อง ‘เมโลดี้สีแดงเข้ม’ ชื่อของฉันไม่เคยขึ้นเครดิตในฐานะนักเขียนบทละครโทรทัศน์อีกเลย

ป้าอาจคิดว่าในที่สุดฉันก็ถอดใจกลับมาตายรัง เผลอ ๆ อาจลืมแล้ว

---

[1] โต๊ะแบบมีเครื่องทำความร้อนอยู่ใต้โต๊ะเตี้ยและมีผ้าคลุมโต๊ะกันความร้อนออก เมื่อสอดขาเข้าไปจะรู้สึกอุ่น

ว่าฉันทำงานเขียนบทละคร แกจะกระซิบกับลุงเขยซึ่งแต่งเข้าบ้านด้วยสีหน้าเป็นห่วงไหมว่า "ยังทำตัวอย่างกับเป็นฟรีเตอร์[2] ที่โตเกียวอยู่เลย อายุจะสามสิบแล้วแท้ ๆ"

ฉันคงทำตัวลีบเพราะสัมผัสบรรยากาศแบบนั้นได้ แล้วพ่อก็พูดว่า "กลับมาซะ"

ไม่แน่พ่ออาจเตรียมงานไว้ให้ฉันแล้วด้วย แต่ฉันเรียนแค่สองปีก็ออกจากคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยไม่ดังมาก ไม่มีคุณวุฒิ เมืองนี้จะมีงานอะไรให้ทำเหรอ มีแต่จะโดนมองว่าเป็นผู้หญิงรับมือยาก วางท่าเหมือนว่าตัวเองมีความรู้น่ะสิ

แค่ได้งานแคชเชียร์ในซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ริมถนนเส้นหลักก็บุญแล้ว

ไม่แน่ป้าโยชิเอะอาจพูดเรื่องดูตัวขึ้นมา ข้อนี้ดูเป็นไปได้ พ่อเองส่งข้อความมาหาแบบนี้ อาจเพราะพี่สาวแอบบอกว่าฉันเพิ่งโดนคนรักที่คบกันสองปีทิ้งเมื่อเดือนก่อน

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ยกเว้นพวกกิจกรรมหาคู่แต่งงานที่ทางเมืองเป็นเจ้าภาพจัด[3] ยุคนี้ยังมีคนแต่งงานกับคู่ดูตัวที่ป้าเจ้ากี้เจ้าการหาให้ด้วยเหรอ ต่อให้คู่ดูตัวน่าสนใจ แต่ฉันจะยอมใช้ชีวิตในเมืองนั้นแบบโดนคนมองว่าไม่มีปัญญาหาสามีจนต้องพึ่งการจัดฉากดูตัวจริงเหรอ

แต่ทิ้งความถือดีไร้สาระแบบนั้นเสียดีกว่า อยู่ต่อไปก็เป็นภาระให้อาจารย์โอฮาตะซะเปล่า ๆ

ฉันคิดว่าเจองานที่ใช่แล้วจนถึงกับทิ้งการเรียนกลางคันแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง อาจารย์โอฮาตะจ้างฉันเป็นพนักงานประจำสำนักงาน จ่ายเงินเดือนในระดับที่ผู้หญิงตัวคนเดียวเลี้ยงตัวเองได้ในโตเกียว แต่ฉันสิกลับไม่สร้างผลลัพธ์เป็นชิ้นเป็นอัน ไม่ใช่แค่เรือเกยหินนะ แต่ฉันกำลังจม

---

[2] Freeter คนที่ทำงานพาร์ตไทม์ ไม่ทำงานประจำเป็นหลักแหล่ง

[3] เนื่องจากภาวะเด็กเกิดใหม่น้อย กลายเป็นสังคมผู้สูงอายุ หน่วยงานราชการเลยจัดกิจกรรมเพื่อให้หนุ่มสาวได้จับคู่กัน

ทว่าบนเรือไม่ได้มีฉันแค่คนเดียว หนำซ้ำยังไม่ใช่เรือของฉัน ฉันอยู่ในสถานะโดยสารเรือลำใหญ่ของชาวบ้าน และเรือนั้นกำลังตกอยู่ในสภาวะโคลงเคลง

"ฉันต้องเขียนพล็อตเรื่องส่งอาจารย์โอฮาตะน่ะ ต้องอ่านหนังสือจนไม่มีเวลาทำอะไรเลย"

เพื่อนร่วมชมรมมองมาอย่างชื่นชมเมื่อได้ยินฉันเล่าแบบนี้จนถึงเมื่อไหร่กันนะ ตอนนี้ทุกคนเรียนจบเข้าทำงานกันอย่างมั่นคง ฉันต้องหันมาดูหนังเพียงลำพัง ตรงล็อบบี้กว้างขวางของโรงหนังขนาดใหญ่ ฉันเห็นชื่ออาจารย์โอฮาตะบนโปสเตอร์ขนาดใหญ่แปะบนผนังครั้งสุดท้ายน่าจะราวสองปีก่อนกระมัง

"ฉันเกิดมาเพื่อละครนี่นา" อาจารย์เริ่มพูดออกตัวขึ้นมาเองทั้งที่ฉันไม่ได้ถามในช่วงนั้นเหมือนกัน แต่ละครโทรทัศน์เองก็เถอะ หนึ่งปีมานี้ไม่เห็นขึ้นชื่อโอฮาตะ ริงโกะ ในเครดิตสักครั้ง เธอไม่มีโปรเจ็กต์ละครยาวในมือด้วย

ช่วงเวลาน้ำลงสินะ "ไม่สิ อาจารย์เคยสอนว่าเขาไม่ใช้กันแบบนี้ ต้องใช้คำว่าขาลง" ในอนาคต หากฉันกลับไปใช้ชีวิตอยู่ในเมืองชายขอบต่างจังหวัด เวลาดูละครโทรทัศน์หรือหนังจะนึกแย้งการใช้คำผิด ๆ อย่างกับคนพิสูจน์อักษรแบบนี้ไหม

เพื่อแสดงตัวว่าฉันเคยย่างเท้าข้างหนึ่งเข้าวงการซึ่งเป็นเหมือนโลกแห่งความฝันแล้วนะ

แต่ก็นะ ใช่ว่าที่ผ่านมาพ่อคอยเซ้าซี้ให้กลับบ้านสักหน่อย

งานทำบุญครบรอบวันตายนั่นแหละ แค่ไปร่วมก็พอ แต่ฉันไม่อยากรีบตอบ ไม่อยากถูกมองว่าเป็นพวกว่างงาน ฉันเองก็มีเรื่องต้องทำ เขียนพล็อตส่งอาจารย์โอฮาตะดีกว่า ถึงแม้รู้อยู่แล้วว่าจะโดนปัดตกก็เถอะ ลงมือลุยเหมือนว่าเป็นครั้งสุดท้ายละกัน ฉันเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋า

"ถ้าไม่ใช่ละครพิเศษสองชั่วโมงจบสำหรับฉายคั่นก่อนยกเครื่องผังรายการในฤดูกาลใหม่ ฉันไม่เขียนหรอก" เดี๋ยวนี้ขนาดคนพูดจาถือดีแบบนั้นอย่างอาจารย์โอฮาตะยังเลียบเคียงถามเลยว่ามีนิยายแนวสืบสวน

เรื่องไหนน่าสนใจบ้างไหม ถึงแม้ไม่ได้พูดโต้ง ๆ ก็ตาม อาจารย์รู้ดีที่สุดว่าถ้าตัวเองติดยี่ห้อราชินีแห่งละครรักแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ต้องกลายเป็นคนที่ถูกลืมเข้าจริง ๆ

ความรู้เรื่องการเขียนบทฉันได้มาจากอาจารย์ทั้งหมด ตอนเข้ามาเป็นพนักงาน ฉันไม่ได้แค่ทำงานธุรการหรือรวบรวมข้อมูล อาจารย์ยังบอกว่าอยากให้ฉันเป็นคนเขียนพล็อตด้วย จากนั้นฉันเลยเอาแต่อ่านและเขียนเรื่องรักเป็นบ้าเป็นหลัง นี่หมายความว่าฉันเองก็ควรอ่านแนวสืบสวนด้วยใช่ไหม

ฉันไม่ชอบงานแนวสืบสวน โลกนี้มีการจากลาอันแสนเศร้าและเรื่องราวไม่ถูกไม่ควรเต็มไปหมดอยู่แล้ว ยังจะเขียนให้มีคนตายในเรื่องอีกเหรอ คนร้ายถูกจับ มันน่ายินดีตรงไหนกัน

เทียบกันแล้ว ฉันอยากเขียนเรื่องราวที่ทำให้คนรู้สึกมีความสุขจากใจมากกว่า ถึงแม้ว่าตัวเองไร้ประสบการณ์ความรักหวือหวาเหมือนในละครก็ตาม ราชินีแห่งละครรักเอ่ยปากชวนคนไร้ประสบการณ์รักอย่างฉันมาทำงานด้วย ช่างน่าพิศวงดีแท้

อาจารย์โอฮาตะบอกว่าบทสนทนาของฉันมีจังหวะจะโคนดี ฉันเองฟังแล้วก็เข้าใจว่าเพราะอะไร เพราะในหัวของฉันมักมีเสียงเปียโนของพี่สาวดังคลออยู่เสมอ

ฉันเลยตัดสินใจว่าถ้าฉากเศร้าจะนึกถึงเพลง ‘มูนไลท์โซนาต้า’ (Moonlight Sonata) ของเบโธเฟน ตอนที่รู้สึกตื่นเต้นก็เป็นเพลง ‘มินิทวอลท์ซ’ (Minute Waltz) ของโชแปง

เวลาผ่านไป ฉันเริ่มรู้สึกว่าตัวเองถนัดเขียนเรื่องรัก แต่จริง ๆ แล้วเป็นอย่างนั้นจริงเหรอ ความที่ตัวเองไร้ประสบการณ์ความรัก ช่วงแรกฉันจึงเขียนเรื่องราวความรักในแบบที่ใฝ่ฝันได้ อาจารย์โอฮาตะไม่ได้แต่งงานก็จริง แต่มักคบผู้ชายที่นับเป็นคนรักได้คราวละหลายคน ฉันจึงรู้สึกหลงตัวเองอยู่เหมือนกันว่าสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของผู้หญิงที่ไม่คุ้นเคยเรื่องรักในแบบที่อาจารย์ไม่อาจเข้าถึง และส่วนนั้นน่าจะทำให้ผู้หญิงจำนวนมากรู้สึกอินตาม

ทว่าฉันไม่มีแม้กระทั่งความรู้สึกใฝ่ฝันถึงความรักอีกแล้ว ซาซากิ ชินโกะ มาหาฉันในห้องสตูดิโอแคบ ๆ สัปดาห์ละครั้ง เขาถามแบบเศร้า ๆ ว่าไม่ได้เห็นรอยยิ้มฉันมาหลายเดือนแล้ว เขาทำอะไรให้ยังงั้นเหรอ ฉันก็พยายามยิ้มตอบกลับไปว่าเปล่าหรอก

ฤดูร้อนแท้ ๆ อาจารย์โอฮาตะกลับบอกว่าอยากกินซุปโดะบินมุฉิ[4] ใส่เห็ดมัทสึทาเกะซึ่งเป็นอาหารของฤดูใบไม้ร่วง และพาฉันไปด้วย ทำให้ฉันได้เจอชินโกะแบบไม่คาดฝันในร้านอาหารเล็ก ๆ เขานั่งตรงเคาน์เตอร์ผู้หญิงที่นั่งข้างกันดื่มซุปโดะบินมุฉิจากจอก บอกว่าเกิดมาเพิ่งเคยกินของอร่อยแบบนี้ครั้งแรกแล้วยิ้มแบบพาให้คนเคลิบเคลิ้ม ทั้งที่ฉันน่าจะตัวแข็งทื่อเมื่อเห็นฉากคนรักนอกใจต่อหน้าต่อตา รอยยิ้มนั้นกลับยังแทบทำให้ฉันใจละลายตาม

"โทษที ฉันเกิดอยากกินเนื้อขึ้นมาแล้วละ"

อาจารย์โอฮาตะบอกแบบนั้น เอ่ยขอโทษเจ้าของร้านแล้วพาฉันไปกินสเต๊กชิ้นหนาในร้านอาหารแบบต้องสมัครสมาชิกบนชั้นสูงสุดของอาคารระฟ้า

"หัวใจคนเราน่ะมีถ้วยกักเก็บความสุขนะ ของแต่ละคนก็ต่างขนาดกัน คนถ้วยเล็กหน่อย ก็หัวเราะออกมาได้ง่าย ของใครถ้วยใหญ่ จะเป็นประเภทสะสมความสุขเอาไว้ ถ้วยกักเก็บของมะฮิโระใหญ่กว่าของคนทั่วไปนิดหน่อย วันหนึ่งเมื่อความสุขล้นถ้วยออกมาเป็นรอยยิ้ม จะไม่ใช่รอยยิ้มดาด ๆ อย่างนั้นหรอก ฉันรอช่วงเวลานั้นอยู่นะ"

อาจารย์เคยปลอบใจฉันเช่นนั้น ฉันสมเพชตัวเองที่ริอ่านคิดลามปามกับอาจารย์ว่าเป็นเรือกำลังจม จนพลอยรู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณสมบัติพอจะเขียนพล็อตด้วยซ้ำ เอาเป็นว่าตอบกลับข้อความพ่อก่อนแล้วกัน

พอหยิบโทรศัพท์ออกมาอีกครั้ง ก็เห็นอีเมลฉบับหนึ่งจากอีเมลแอดเดรสไม่คุ้นเคย

---

[4] ซุปใส่พวกเนื้อปลา เห็ด กุ้ง ไก่ เสิร์ฟในกาซึ่งมีชื่อเรียกว่า 'โดะบิน' เวลากินจะรินซุปใส่ในจอก บีบมะนาวหรือส้มยูซุแล้วดื่ม